

СОФІЯ.

Имаше една царица отъ Карея на име Артемисія, която обичаше прѣ-много мъжа си Мозола. Той умрѣ, и тя му направи единъ великолѣпенъ гробъ. Отъ онуй врѣме нарѣкохъ мономентитѣ Мозоли, които ся въздигать въ почестъ за споменъ на умрѣлытѣ. Този гробъ, когото Артемисія въздигна, ако и да бѣше великолѣпенъ, тя го обаче не наиде за сгоденъ, за да турне въ него прахътъ на мъжа си.

ВЪЛКАНА.

А кадѣ го тя постави?

СОФІЯ.

Тя го смѣсваше секой день въ чорбѣтъ и вино-то си, и тѣй го ядеше и піеше.

ГРОЗДАНА.

Да не је тази Артемисія, която ся би заедно съ Ксеркса — Персіискийтъ царъ — срѣщо гърцитѣ на Саламина?

УЧИТЕЛКА.

Не, драга, онази бѣше по-напрѣди. Но трѣбва да ся раздѣлимъ, чеда, защото је вече късно. Другый пѣтъ ный ще поговоримъ за другитѣ чудеса на свѣта.

ДЕВЕТЫЙ РАЗГОВОРЪ.

День Седмый.

МАРІЯ.

Добро ютро, учителко, ще ли ни прикажете днесъ единъ хубавъ вълшебнъ приказка?